

drogisterij Conijn. Officieel heette dat theatertje Pittoresque Mechanique, maar de Westfriese volksmond had er al gauw Pittoreski van gemaakt. Danseressen lokten er zwaaiend met hun lange slanke benen het publiek naar binnen. De bezoekers kwamen in drommen. Han was er in die dagen niet weg te slaan, zo prachtig vond 'ie het.

"Ik was er gek van, die meiden bewegend op de maat van de muziek, links, rechts, hoog, hoog. Er was ook een cancadanseres bij. Haar bewegingen wonden me mateloos op. Ik had nog nooit ballet gezien en toen wist ik het meteen: ik wilde danser worden, ja dat wilde ik, zo jong als ik was".

Gekigheid

Z'n vader en moeder knikten maar wat, als 'ie het vertelde. Dat gaat vanzelf wel over, dachten ze, gekkigheid van zo'n jongen, maar ze werkten 'm niet tegen. Toen woonden ze al op de Turfhaven, achter de slagerij van Rein Groot, bij wie vader van voor de oorlog af al in de winkel werkte. Ben Ebbelaar was als slagerson uit Zaandam gekomen, in '37 getrouwd met Bep van den Broek en gaan wonen aan de Beatrixlaan nummer 4, dichtbij het

Wilhelminapark en pal achter het voetbalveld van Forward.

Han Ebbelaar is een oorlogskind. Op 16 april 1943 werd hij als derde zoon geboren in het gezin, dat uiteindelijk acht kinderen zou tellen, vijf jongens, drie meisjes.

Van z'n jaren in het Veenenlaankwartier herinnert 'ie zich de wan-

dak van de tribune van het Forwardveld er op een stormachtige dag dreigde af te blazen, is hij ook nog niet vergeten, maar meer schiet 'm uit die tijd toch niet te binnen.

Turfhaven

Des te meer komen de beelden terug van de binnenstad, waarheen ze

Vrouwen bepaalden zijn carrière

delingen "over een zwart pad naar Blokker", waarmee Han natuurlijk de Holenweg bedoelt, die toen nog niet voor doorgaande passages over de spoorbaan was afgesloten. Hij noemt namen van de zusjes Broertjes, met wie hij in het park speelde, van Joost van de Peet van de Schoutenstraat, die later regisseur zou worden en van het gezin Slijkerman, dat ging emigreren. "Ik weet niet meer waarheen, maar het was een belevenis in de buurt, het vertrek van zo'n hele familie van de Veenenlaan".

De windstoot, die het

verhuisden, toen Rein Groot de woning boven de slagerij aan de Turfhaven verruilde voor z'n villa aan de Emmalaan. Dan gaan de zussen Bertha en Miep Veldhuis van het Nieuwe Noord 68 een rol in Han's leven spelen. En niet zo zuinig. Ze waren de jongsten uit een gezin van elf kinderen, even goed katholiek als dat van Ben Ebbelaar. Veldhuis had z'n zadelmakerij en z'n handel in markiezen aan het Breed, waar de zaak overigens nog steeds gevestigd is.

De achtererven van beide huizen grensden aan elkaar. Han had al gauw z'n paadje gevonden. Bertha en Miep waren meer dan tien jaar ouder dan de kleine slagerson, maar het klikte meteen tussen die drie. Han kwam er dan ook graag. Hij vertelt:

"Die meiden zijn zeer bepalend geweest voor m'n carrière. Ze stimuleerden me onbewust in m'n anders zijn, er was altijd lol en gekkigheid, ook al was hun moeder jarenlang ziekelijk. De verkleedpartijen daar met Mieke, m'n

Han Ebbelaar komt niet veel meer in de stad van zijn jeugd, maar aan Hoofdtoren en Hoofd bewaart 'ie nog altijd goede herinneringen